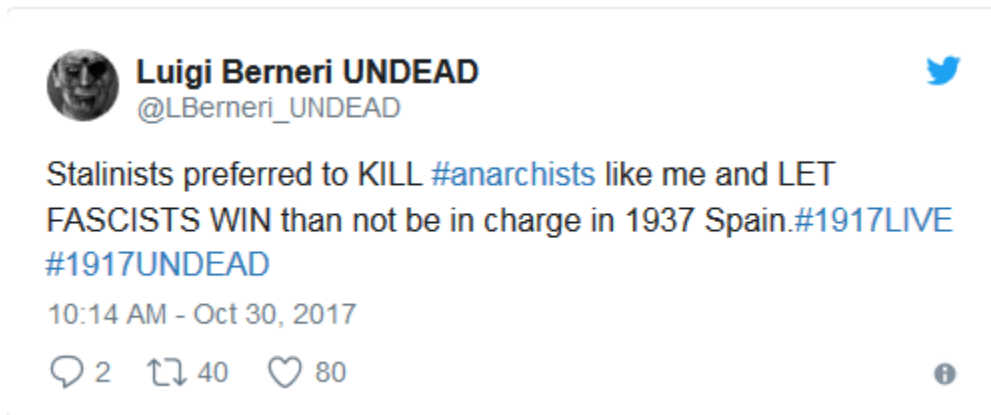

Ο μύθος της “κινηματικής” ενότητας

Vectrum

“Ένας συνεργάτης του Malatesta και άγριος κριτικός του Trotsky, καθώς και του Στάλιν, ο Luigi Berneri ήταν γνωστός Ιταλός της αναρχικής οργάνωσης και ταξίδεψε στην Ισπανία για να πολεμήσει στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Του δόθηκε θέση στο Συμβούλιο Οικονομίας, αλλά αρνήθηκε να συμμετάσχει στην κυβέρνηση.

Όταν ξέσπασαν οι συγκρούσεις μεταξύ αναρχικών και μελών του Κομμουνιστικού Κόμματος που ελεγχόταν από το Στάλιν στην Δημοκρατική Ισπανία, το σπίτι του Berneri που το μοιραζόταν με αρκετούς άλλους αναρχικούς δέχτηκε επίθεση (από σταλινικούς). Αυτός και οι σύντροφοί του χαρακτηρίστηκαν ως «αντεπαναστάτες», αφοπλίστηκαν, στερήθηκαν τα χαρτιά τους και τους απαγορεύτηκε να βγουν έξω στο δρόμο. Στις 5 Μαΐου 1937, οι σταλινικοί δολοφόνησαν τον Berneri μαζί με έναν άλλο Ιταλό αναρχικό, τον Francisco Barbieri.” Από το [Ανήσυχες φωνές των νεκρών αναρχικών](#)

Οι φωνές των νεκρών αναρχικών παραμένουν ανήσυχες σήμερα, γιατί οι συστηματικές μέσα στον ιστορικό χρόνο και μαζικές δολοφονίες τους από τον μπολσεβικισμό τείνουν συνεχώς και επιτηδευμένα να ξεχνιούνται, να παραβλέπονται, να αποσιωπούνται εντός των ίδιων των αναρχικών κύκλων.

Η φυλάκιση, εξορία και εκτέλεση χιλιάδων αναρχικών στον κόσμο από το μπολσεβικισμό εδώ και δυο αιώνες, από την Α΄ διεθνή και το σχίσμα με τον Μαρξ, την Ρωσία του 1917, την Ισπανία του 1936-39, την Κούβα και αλλού, αντί να αποτελούν ιστορικό μάθημα και πολιτική παρακαταθήκη στο σήμερα, για πολλές πολιτικές ομαδοποιήσεις αποτελούν τυχαία «λαθάκια» που δεν πρόκειται να επαναληφθούν, «λάθη» που υποβαθμίζονται, αγνοούνται και τελικά προσβάλλουν τη ζωή και το έργο όσων θυσιάστηκαν για την ελευθερία, για τον ελευθεριακό κομμουνισμό και την αναρχία.

Ταυτόχρονα η δύναμη που εξέπεμψε ο μπολσεβικισμός με το ρίζωμα και την επικράτησή του ιστορικά σε μεγάλες γεωγραφικές περιοχές του πλανήτη, επιβάλλοντας τον κρατισμό, την κάθετη οργάνωση, την ιεραρχία, τείνει να συγκινεί και να αποτελεί σημείο σχεδόν θρησκευτικής λατρείας από μεγάλο κομμάτι του σημερινού “αναρχικού χώρου” στην Ελλάδα. Η προσπάθεια ιστορικής σύνδεσης του αναρχισμού στην Ελλάδα με το τρίπτυχο “ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΜΕΛΙΓΑΛΑΣ” πέρα από ανεδάφικη είναι και επικίνδυνη. Τα επιδιωκόμενα μέτωπα με την αριστερά του κρατισμού, επαναλαμβάνονται σαν ιστορική τραγωδία μετά την επικράτηση των σταλινικών στην κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία. Ήδη η σύγχρονη σοσιαλδημοκρατία της αριστερής κυβέρνησης ως γνήσια πολιτική έκφραση κράτους και κεφαλαίου, η ίδια αριστερά που μέχρι πριν λίγα χρόνια συμμετείχε στο δρόμο στα ίδια αντιφασιστικά και επιμέρους κοινωνικά μέτωπα και κινήματα μαζί με τον «α/α χώρο», συνεχίζει την ίδια δίωξη κάθε αναρχικής έκφρασης ακολουθώντας πιστά τους προηγούμενους πολιτικούς διαχειριστές του ελληνικού κράτους στην μεταπολιτευτική περίοδο, ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Οι στοχεύσεις της αριστεράς για κατάληψη της εξουσίας κάθε άλλο παρά σχέση έχουν με τα αναρχικά προτάγματα και τις ελευθεριακές αξίες.

Οι αδυναμίες και οι ελλείψεις σε επίπεδο ελευθεριακής πολιτικής στρατηγικής για το πέρασμα στην κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορούν να καλυφθούν, να συμπληρωθούν και να στηριχθούν πάνω σε «δάνεια» από τις πολιτικές στοχεύσεις και τις πολιτικές στρατηγικές της αριστεράς. Η οργάνωση και ο αγώνας με βάση τις ελευθεριακές αξίες δεν έχουν τίποτα κοινό με την αριστερή πυραμιδωτή-ιεραρχική οργάνωση και την στρατηγική κατάληψης της εξουσίας από την αριστερά. Ο μύθος της «κινηματικής» ενότητας, η φαντασιακή θέσμιση ενός κινήματος του “όλοι μαζί” αποτελεί μια δοκιμασμένη ιστορικά συνταγή για την αποτυχία και την ήττα του αναρχικού κινήματος. Η αριστερά ποτέ δεν έπαψε να αντιμετωπίζει ως ευκαιριακές θεματικές τον ιμπεριαλισμό, το νεοναζισμό, την φτωχοποίηση, το μεταναστευτικό κ.α. προκειμένου να προπαγανδίζει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό την πολιτική της θέση και στρατηγική, παρουσιάζοντας το κρατικίστικο μοντέλο της ως μοναδικό τρόπο αντιμετώπισης των κοινωνικών και πολιτικών αδιεξόδων που επιβάλλει η αστική κυριαρχία πάνω στις ζωές των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων. Παράλληλα εργαλειοποιεί την φαντασιακή έννοια ενός “ενωμένου κινήματος” καθώς την εξυπηρετεί στο να αναδεικνύεται πολιτικά, να ψαρεύει νέα μέλη και να εκταμιεύει στην επόμενη κάλπη, την συμμετοχή της στο “κίνημα”. Σε όλη αυτή την διαδικασία η συμπόρευση με την αριστερά κάθε άλλο παρά αναδεικνύει την αυτοοργάνωση, την οριζοντιότητα, την πάλη ενάντια στην ανάθεση και τον κρατισμό, και κατ’ επέκταση κάθε ελευθεριακή επαναστατική προοπτική για την κοινωνική απελευθέρωση. Όπως έχει ήδη αποδειχτεί πρόσφατα, παρά τις σχετικές εκτιμήσεις, η αριστερή κυβέρνηση δεν έδωσε καμιά “ανάσα” και ο αναρχισμός δεν επιβιώνει καθόλου “καλύτερα” ή πιο “ευνοϊκά”, όπως είχε έντονα καλλιεργηθεί προεκλογικά ως ψευδαίσθηση για να αιτιολογήσει την «υποστήριξη» στην επερχόμενη εκλογική νίκη των συριζαίων “συναγωνιστών”.

“Αν η έννοια της Αναρχίας έχει μέχρι τώρα ερμηνευθεί ως ένα στάδιο υπέρτατης αναταραχής, αυτό γίνεται επειδή οι άνθρωποι έχουν διδαχτεί πως τα ζητήματά τους είναι ρυθμιζόμενα (σπμ. από το Κράτος), ότι κυβερνώνται σωστά και πως η εξουσία είναι αναγκαία.” ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-
Του Γιόχαν Μοστ και της Έμμα Γκόλντμαν

Ο αναρχισμός δεν αποτελεί ιστορική συνέχεια αριστερών εθνικοαπελευθερωτικών μετώπων ούτε μαρξιστικών – λενινιστικών αναλύσεων. Αν δεν θέλουμε να αναστοχαζόμαστε τους αγώνες των νεκρών αναρχικών που σφάχτηκαν από το μπολσεβικισμό και αφιέρωσαν τις ζωές τους στην οικοδόμηση της ελευθεριακής επαναστατικής προοπτικής για το πέρασμα στην ατομική, ταξική και κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά της κυριαρχίας και της πατριαρχίας, για μια άλλη κοινωνία με ελευθεριακές αξίες, οφείλουμε να ξαναπιιάσουμε το ιστορικό νήμα του αναρχισμού και όχι να συνεχίζουμε αταβιστικά πλάι στους εχθρούς της ελευθερίας, σαν ουρές που σέρνονται πίσω από τον εθνοπατριωτισμό και κρατισμό της αριστεράς.

Κίνημα χωρίς μνήμη, είναι κίνημα χωρίς προοπτική.

